

Взгледите на Аристотел и на Птолемей относно пространствена представа за небесните тела и техните движения се свеждат до следните характеристики.

Строежът на Вселената, който все още е преобладавал е бил приблизително следният: Съществува пространство и вътре в него има една привилегирована точка — центърът на Вселената. Материята, поне в нейната по-плътна част, се стреми да се приближи колкото е възможно по-близко до тази точка. Вследствие на това материята е приела приблизително формата на кълбо (Земята). Благодарение на такова образуване на Земята нейният център практически съвпада с центъра на Вселената. Слънцето, Луната и звездите, за да не падат към центъра на Вселената, са прикрепени към (прозрачни) твърди кълбовидни обвивки, чиито центрове съвпадат с центъра на Вселената (или пространството). Тези кълбовидни обвивки се въртят около неподвижното земно кълбо (или центъра на Вселената) с малко различаващи се ъглови скорости. Лунната обвивка има най-малък радиус; тя съдържа всичко „земно“. Външните обвивки със своите небесни тела представляват „небесната сфера“, всичките обекти на която трябва да се считат вечни, неразрушими и неизменни, противно на „низшата, земна сфера“, затворена в лунната обвивка и съдържаща всичко преходно, тленно и „греховно“.

Също така наивно Птолемей говори и за началото на света: „Първопричината за първото движение на Вселената може да се разглежда като някакво невидимо и неподвижно божество. Разделът на теоретичната философия, която изучава това, може да се нарече теология, доколкото този вид деятелност можем да си представим, че се извършва само някъде високо, някъде към най-високите предели на Вселената - и тя е напълно отделена от сетивната реалност“.

Птолемей бързо вкарва Божествената намеса в някакъв модел. Освен теологията, сред науките, които специално откроява в своето съчинение, са физиката и математиката. И неслучайно съчинението „Алмагист“, посветено на астрономията, е представено в оригиналното си заглавие като математически трактат. Но будният дух на Птолемей не се задоволява само със споменатите дотук науки. Той пише книги по оптика, музика и създава една от най-известните книги по астрология — „Тетрабиблос“, „Четирикнижие“. Това не е наръчник по твърде почитаната навремето дисциплина, а изложение на принципите на астрологическото изкуство и опит да се отдели истината от суеверието. Другото прочуто съчинение на Клавдий Птолемей, „География“, също е базисна книга за тази наука и текстът е илюстриран с 27 карти на познатия тогава свят.

